

[Elisabeth Arnold]

tepolitik sammen med V og K i mange år, vi har diskuteret både grønne afgifter og arbejds-markedsbidrag før, og det ved V og K's repræsentanter udmærket godt. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Kirkegaard: Vil Det Konservative Folkeparti, efter at denne skattereform er blevet vedtaget, igen afskaffe de grønne skatter, og vil Det Konservative Folkeparti afskaffe de øremærkede arbejdsmarkedsbidrag?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg beklager da meget, at De Konservative har opfattet de forhandlinger, der er foregået, som værende ført på skrømt. Det er nu ikke den oplevelse, jeg har haft af det, men hvis det er rigtigt, vil det faktisk sige, at det har været spild af tid, for undskyld mig, det er da for naivt at tro, at en flertalsregering ikke vil bruge sit flertal. Så hvis det skulle være begrundelsen, er det skudt forbi.

Men efterhånden som hr. Kirkegaards tale skred frem, kunne jeg bedre forstå det. Det gik op for mig, at Det Konservative Folkeparti, der har ført forhandlinger på skrømt, havde et problem, et problem med sit eget bagland. Man havde brug for at komme tilbage med en undskyldning for, at man ikke kunne levere resultater. Jeg kan næsten have ondt af hr. Kirkegaard, for regeringen har jo netop fået store anerkendelser fra De Konservatives naturlige bagland.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Den helt centrale bemærkning under denne korte runde kom fra fru Anne-Marie Meldgaard med følgende formulering: Det er da naivt at tro, at en flertalsregering ikke vil bruge sit flertal. Det er jo det helt centrale, som kan stå som en overskrift for samtlige de tre korte indlæg, jeg her er blevet præsenteret for: Det var da naivt at tro, at vi kunne gå ind og få indflydelse på tingene. Men så naive var vi altså.

Vi havde et ægte, ærligt ønske om at nå et forlig, og jeg tror også, der var partier i regeringen, der delte vores ønske. Derfor forstår jeg også godt hr. Glønborgs skuffelse. Men det er også mit helt klare indtryk, at det største regeringsparti ikke ønskede det. Nu havde man i

årevis kæmpet for at få en socialdemokratisk skattereform gennemført, og nu var man helt henne ved målstregen, og så ville man selvfølgelig ikke forbigå den chance til at få gennemført en ægte socialdemokratisk skattereform. Naturligvis ikke.

Fru Elisabeth Arnold siger, at vi jamrer. Det gør vi nu ikke, men det kan være, at De Radikale kommer til det, når folk finder ud af, hvad det her drejer sig om.

Fru Elisabeth Arnold spørger, om vi vil afskaffe de grønne skatter, og om vi vil afskaffe bruttoskatten. Jeg kan i hvert fald sige så meget, at vi forbeholder os ret til at lave det om, som vi mener det er rigtigt at lave om. Det betyder ikke en total afskaffelse af de grønne skatter, for dem var vi principielt enige i – hvad vi også sagde ved førstebehandlingen. Vi er heller ikke uenige i, at der er behov for øremærkede sociale bidrag, men det skal ikke være en bruttoskat, som rammer pensionsopsparingen ligesom den skat, der her er tale om.

Til fru Anne-Marie Meldgaards bemærkning om, at der har været tale om spild af tid, kan jeg sige, at jeg er alvorligt bange for, at det er os, der har spildt vores tid. Vi mødte op til forhandlingerne ud fra et ærligt ønske om at nå noget. Men vi fik aldrig – aldrig – en reel åbning.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg synes egentlig, at hr. Kirkegaard er for utaknemlig. Hvis man ser på samtlige på de ændringsforslag, der kom fra regeringen i anden runde, handlede de om at tilfredsstille de borgerlige partier. Som SF'er mærker man hensigten og bliver forstemt, for samtlige ændringsforslag handlede jo om at imødekomme de borgerlige. Jeg tænker på goodwillbeskatningen, der blev lempet. Jeg tænker på aktionærbeskatningen, der blev lempet. Jeg tænker på beskatningen af firmabilerne, der blev lempet. Og hvad var der mere? Beskatningen af hovedaktionærerne blev også lempet. Jeg undrer mig.

Det, der fik mig herop, var i øvrigt, at fru Elisabeth Arnold kritiserede hr. Kirkegaard for ikke at være til stede i Skatteudvalget. Det er faktisk ikke sandt. Hr. Kirkegaard var den eneste, der var der, og det var egentlig min retfærdighedssans, der fik mig til at gå på taler-